

Hagbarths Fødselsdag, og Per havde endnu om Formiddagen været i sin fornøjeligste Stemning. Tidlig om Morgenen var han gaaet ud for at plukke Markblomster til at pynte Huset med, og da Børnene var kommen op, havde han leget „Kuk“ og „Saltebrød“ med dem ude i Haven. Børnene var henrykte, og hun havde bag Sovekammervinduet selv moret sig over at se ham krybe paa alle fire om bag Buskene for at skjule sig. Saa var Posten kommen, og Legen hørte op. Da hun en Timestid efter kom ind til ham i hans Stue, saae hun straks, at han ikke længer var den samme. Han sad henne ved Vinduet med Avisen i Skødet, og der var kommen disse dybe Skygger under Øjnene, som hun kun altfor godt kendte. Ved det festlig dækkede Middagsbord havde han til Børnenes tydelige Forbavselse og Skuffelse næsten ikke sagt et Ord; og da Bedsteforældrene ved Kaffetid kom kørende for at ønske til Lykke, havde han grebet et Forretningsanliggende som Paaskud til at tage bort og var ikke vendt tilbage før til Aftensmaden.

Der var noget i den Pludselighed og Voldsomhed, hvormed disse tungsindige Stemninger overfaldt ham, som i den sidste Tid paa en uhyggelig Maade havde mindet hende om den afdøde Hofjægermester. Ogsaa hos ham havde Sindets sygelige Ømtaalighed sikkert staaet i Forbindelse med hans legemlige Svaghed, maaske med den Kræft, der blev hans Død. Hun havde da ogsaa gjort sig selv det Løfte ved Lejlighed at tale alvorligt til Lægen derom.

Hun vaktes op af sine Tanker ved et Glædesraab oppe fra Højen. Det var den lille Hagbarth og hans ældste Søster Ingeborg, der var kravlet derop for at holde Udkig efter Faderen, og som